

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 499/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Lesné a urbárske spoločenstvo Drahňov, pozemkové spoločenstvo**, Drahňov 4, IČO 42 111 331, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/19/2018 z 30. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **Z a k a z u j e** Krajskému súdu v Košiciach rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 18Cb/13/2020 z 28. januára 2021 až do právoplatnosti skončenia konania Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/19/2018 z 30. decembra 2019.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júna 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a priznať náhradu trov konania.
2. Spoločnosť SK.CHI.Farma, s. r. o., sa žalobou 14. mája 2015 na Okresnom súde Michalovce domáhala určenia, že uznesenia prijaté na valnom zhromaždení sťažovateľa 29. júna 2014 sú neplatné. Sťažovateľ sa predovšetkým domáhal zastavenia konania a v prípade meritórneho rozhodnutia zamietnutia žaloby z dôvodu jej oneskorenia. Okresný súd rozsudkom č. k. 18Cb/108/2015 z 12. februára 2016 žalobu zamietol, vychádzajúc zo skutočnosti, že žalobcovi bol 14. januára 2015 doručený list z Okresného úradu Michalovce, pozemkového a lesného odboru,

ktorého prílohou bola aj zápisnica z napadnutého valného zhromaždenia sťažovateľa z 29. júna 2014. Trojmesačná lehota na podanie žaloby tým uplynula 14. apríla 2015. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2Cob/101/2017 z 25. augusta 2017 potvrdil rozsudok okresného súdu s odôvodnením, že žalobca žalobu o preskúmanie rozhodnutia v lehotách do 30 dní odo dňa, keď sa o ňom dozvedel, najneskôr však do 6 mesiacov od rozhodnutia, nepodal. Vzhľadom na nedostatok explicitnej úpravy lehoty na podávanie žalôb o neplatnosť rozhodnutí valného zhromaždenia súdy dospeli k lehotám analogicky podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov a Obchodného zákonníka. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu aj rozsudok okresného súdu. Najvyšší súd dospel k záveru, že pokiaľ § 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o pozemkových spoločnostiach“) neustanovuje lehotu na uplatnenie práva prehlasovaného člena pozemkového spolčenstva obrátiť sa na súd, aby rozhodol o neplatnosti rozhodnutia zhromaždenia, potom je potrebné posudzovať možnosť uplatnenia tohto práva tak, že toto sa premlčí vo všeobecnej premlčacej lehote podľa § 139 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

3. Sťažovateľ sa ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 18. augusta 2021 domáha aj predbežného opatrenia, ktorým žiada zakázať krajskému súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa z 11. augusta 2021 proti rozsudku okresného súdu č. k. 18Cb/13/2020 z 28. júna 2021 až do právoplatnosti skončenia konania na ústavnom súde o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uviedol, že zákon upravuje vnútorné pomery právnickej osoby, ktorým je aj sťažovateľ. Za týchto okolností preto nemožno nájsť podklad k záveru, aby vzťahy medzi členmi právnickej osoby a jej orgánmi či spôsob, ktorým môžu členovia tejto právnickej osoby napadnúť rozhodnutia orgánov tejto osoby, mali byť posudzované analogicky ako práva, ktoré vyplývajú z obsahu vlastníckeho práva. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že uplatneniu ustanovení o premlčaní bráni samotný § 100 ods. 2 prvej vety OZ. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa nevyrovnal s tým, či možno právo člena pozemkového spolčenstva (právnickej osoby), spočívajúce v možnosti napadnúť na súde rozhodnutie orgánu spoločnosti, chápať a vykladať ako majetkové právo. Nevidí dôvod, prečo by malo byť právo člena spolčenstva vnímané ako majetkové právo. Ďalej tvrdí, že posúdenie lehoty, v ktorej sa môžu prehlasovaní členovia spolčenstva obrátiť na súd so žalobou o neplatnosť rozhodnutia spolčenstva, považuje za arbitrárne.

5. Sťažovateľ v návrhu na vydanie dočasného opatrenia argumentoval, že tento návrh nie je v rozpore s verejným záujmom. Domnieva sa, že vydaním rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým by potvrdil rozsudok okresného súdu, by znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než ako môže vzniknúť žalobcovi v konaní pred všeobecnými súdmi, keďže žalobcovi vydaním dočasného opatrenia nehrozí žiadna ujma, kým na strane sťažovateľa hrozí v podstate jeho „prakticky zánik“.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZUS“) ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

7. Sťažovateľ uviedol, že podaním z 2. júna 2020 navrhol okresnému súdu, ktorému bola vec po vydaní ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vrátená na ďalšie konanie, prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania ústavného súdu. Vo veci sťažovateľovej ústavnej sťažnosti okresný súd konal a 28. júna 2021 vyhlásil rozsudok, v ktorom zároveň rozhodol, že návrhu sťažovateľa na prerušenie konania nevyhovuje. Návrh na dočasné opatrenie odôvodnil tým, že ak by ústavný súd sťažnosti sťažovateľa vyhovel a zrušil ním napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, nenastane stav, keď by súčasne existovali dva rozsudky okresného súdu v tej istej veci, a to jeden, ktorý by sa po prípadnom zrušení uznesenia dovolacieho súdu stal opäť právoplatným, a druhý vyneseny v konaní, ktoré pokračovalo na základe uznesenia dovolacieho súdu.

8. Ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia vyhovel, keďže návrh na vydanie dočasného opatrenia nie je v rozpore s verejným záujmom, sťažnostná argumentácia sa týka obáv zo samotného zániku existencie sťažovateľa a prihliadol tiež na skutočnosť, že napadnutými sú vzťahy založené rozhodnutím valného zhromaždenia z roku 2014.

9. Ústavný súd zároveň konštatuje, že nezistil dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti a ani iné procesné prekážky na vykonanie meritórneho prieskumu ústavnej sťažnosti, preto vec prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 6 ZUS).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu